

присутствовала је, заједно са њим, и слагању и преламању листа. Прекуцавање (дактилографисање) материјала за лист био је један од Надиних послова, зато што су сарадници са стране слали прилоге углавном писане руком, па је све то ваљало благовремено припремити. Уредник је од ње тражио и да стилизује и дотерује дописе за штампу. Уз то, захтевао је и да пише о раду омладине и другим темама које су се наметале у послератној изградњи.

У сећањима, поводом пет деценија излагања листа *Наша реч*, Нада изражава дубоку захвалност Аристомену Ристићу за све поуке у новинарском послу и делању; јер јој је то, како сама пише, „у каснијем раду, са супругом Сергијем Димитријевићем, много користило“. За њу је, ипак, од свега најважније да је у редакцији *Наше речи* срела Сергија Димитријевића, „човека неисцрпне радне енергије, непоновљивог животног оптимизма“. Он ће постати њен животно друг и сапутник, „и за 42 године нашег заједничког живота пружити ми један богат живот“, закључује Нада.

Први сусрет Сергија и Наде

Пре него што га је упознала, Нада је о Сергију слушала пуно тога изузетног и чула бројне и необичне појединости. У редакцији *Наше речи* Сергијеви пријатељи и другови: Аристомен Ристић, Раде Ивић и други, много су лепог причали о његовим специфичним интелектуално-стваралачким могућностима и капацитетима. Ристић је још 1933/34. сарађивао са Сергијем и непосредно се осведочио о његовом изванредном познавању друштвено-историјских токова и процеса, природних и друштвених наука, националне и светске историографије и др; укратко, све оне који су га познавали пленила је његова свестраност, ерудиција, разнолике колекционарске страсти, познавање марксизма и напредних левичарских идеја и схватања.¹⁷⁴

- Сергија су пријатељи приказивали у најлепшем светлу, дивили се његовом енциклопедијском духу и интелектуалним способностима, каже Нада. Када су једнога дана рекли да се вратио из заробљеништва¹⁷⁵ и долази у редакцију, ја сам са мало бојазни очекивала тај сусрет, прича нам Нада... – Мршав измучен човек, сама кожа и кост, у некој полувојничкој одећи, али пун животне ведрине и оптимизма, описује га она.

Нада Анђелковић је, као активни учесник омладинског антифашистичког покрета (од 1942/43), ослобођење Југославије дочекала као радница у омладинској организацији, где је била члан Секретаријата градског одбора народне омладине. Према аутобиографској белешци, од септембра, октобра 1945, када се по први пут сараднички суочила са болесним и изнуреним Сергијем, па све до новембра 1946. била је „службеник Окружног народног одбора Народног фронта са радом у локалном листу *Наша реч*“.¹⁷⁶

¹⁷⁴ Н. Цветковић, *Поглед на новчарство краља Милутина у нумизматичкој збирци Сергија Димитријевића*, стр. 183-185.

¹⁷⁵ Н. Цветковић, *Живети пуним животом – Животопис Сергија Димитријевића*, стр. 260-295.

¹⁷⁶ *Лексикон писаца лесковачког краја*, стр. 28-29.

Истовремено је била и дописник *Младог борца* и *Народног студента* (Београд). У *Младом борцу* је објавила више различитих прилога од којих овде треба поменути: *Омладина Лесковца за обнову и изградњу*; *Почела је жетва у лесковачком крају*; *Из лесковачког округа отишло је 320 омладинаца на изградњу омладинске пруге*.

Сергије Димитријевић, на позив партијског руководства и Бориса Кидрича, новембра 1946. прелази у Београд, а са њим креће и Нада. Она онда студира на Правном факултету и истовремено ради у Планској комисији Народне Републике Србије, све до 31. јула 1950. Тада напушта посао и даје отказ како би се посветила Сергију и породици.

Јула или августа 1947. године, после Сергијевог одласка на одмор и лечење на Бледско језеро, Нада у деветом месецу трудноће долази у Лесковац, са намером да се ту породи. Најпре је недељу-две провела у кући своје мајке Роске, код Житне пијаце (Масариков трг бр. 13). Али како је, некако баш у то време, преминуо Стојадин Анђелковић, у Санаторијуму за грудоболне у Сурдулици, Роска је морала, ради сахране да пође у Косанчић.

- Лепо се сећам дошао је ауто са ковчегом у коме је био покојни чика Стојадин. Мама се сва уплакана попела у возило и отишла на сахрану у Косанчић. Пошто нисам могла да останем сама, прешла сам у кућу код Сергијеве мајке Софије, где сам и сачекала порођај, прича нам Нада.

Животна атмосфера у кући Димитријевића, у улици Краљевића Томислава 15, није била ни приближна оној у дому мајке Роске, што је донекле и разумљиво. Свекрва Софија, која је дуго живела усамљенички, имала је своје особене погледе на свет, људе, породичне прилике и околности. Ти погледи и схватања су се, уз генерацијске разлике, природно сучељавали са Надиним неконвенционалним виђењима, јер је потицала из многољудне породице, где се, нарочито у њеној младости, живело битно другачије, у неколико колективистички.

Пошто је трудноћа већ била одмакла, Нада је већ 23. августа 1947. почела да осећа извесне болове, трудове. Пожалила се свекрви, која је познавала медицину и одмах учила да се примакло време порођаја.

- Порођај је скоро почео кући... пешице, са свекрвом, отишла сам до Државне болнице у Лесковцу. Тако се тада звала... Тамо је онда радио познати гинеколог Оскар Киш, који нас је лепо примио и прегледао. Он ме је потом, са великом вештином и породило, сећа се она.

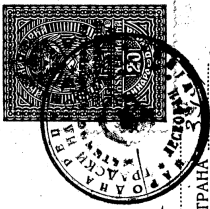
Како је Надина свекрва Софија и сама била зубни лекар, у том добром пријему и пажњи, било је не само пријатељског односа, већ и професионалне солидарности и узајамног поштовања.

После изласка из болнице Нада се, са малим Миланом, поново нашла у кући Сергијевих родитеља. Домаћа атмосфера је била са све више набоја и једва видљивих, али ипак присутних проблема и потешкоћа. Недеље и месеци су се одужили, и Нада је, после стотину дана проведених са Миланом у Лесковцу, одлучила да са дететом крене за Београд. Поред свих потребних ствари за бебу, понела је и мало дрвено корито за купање, што је скоро неизбежан детаљ.

ИЗВОД

ИЗ МАТИЧНЕ КЊИГЕ РОЂЕНИХ

Народног одбора Удвемљани, среда Светица, округа Сремски Карловци, округа Сремски Карловци

СТРАНА

394
Текући број

5 (пет) септембра 1912. године
дан, месец и година уписа

24 (двадесет четрнаест) августа 1912. године
дан, месец, година и час (часу) рођења

Димитријевић Милан
Породично и рођено име и под девет

Светица
Место рођења, улица и броја

Намнадни уписи и прибелешке:

ПОДАЦИ О РОДИТЕЉИМА	ОЦА	МАЈКЕ
Породично име (за мајку и девојачко)	Димитријевић	Димитријевић-Илић
Рођено име	Сергеј	Стефан
Дан, месец и година рођења	19-марта 1913	20-јануара 1924
Држављанство	срп	срп
Народност	српска	српска
Занимање	ученик основне школе	свиђеник
Место становања	Удвемља Светица	Удвемља Светица

Примедбе и исправке грешака:

Породично и рођено име пријавиоа Димитријевић Стефан
Димитријевић Стефан пријавила
 Матичар

1912. године

Цена колачу 1,00 динара

Издање и штампа Југослованског штампарског предузећа у Београду

Слика 3: Крштеница Милана С. Димитријевића.

НАПРЕДОВАЊЕ ДЕТЕТА У РАШЋЕЊУ И ТЕЖИНИ

Датум	Тежина	Вис.	Датум	Тежина	Вис.
Рођење					
24. VIII - 47	3250				
2. IX - 48	7340	70			
10. IX	6980	70			
1. X	7600	71			
6. X	7600	71			
11. VI	8150	73			
18. VI	8050	73			
20. VI	8550	75			
8. X	10200	75			

Слика 4: Евиденција о напредовању у тежини и висини Милана Димитријевића од рођења до 8. октобра 1948.

Возом су стигли у Београд негде крајем новембра 1947. Иако је било договорено да их Сергије сачека на железничкој станици, Нада се са стварима и дететом узалуд освртала, претраживала пероне погледом, загледала лево десно.

- Знаш, постоје људи којима је у природи да закасне. Ја сам то разумела, објашњава нам она. Шта сам могла, узела сам фијакер и право у Кнез Михајлову 42, где је онда Сергије становао, каже и сада са пуно одлучности.

- Та адреса је уписана и у Милановој крштеници, додаје.

Првих неколико месеци живота у Београду Милан је са мајком провео у малом и тескобном стану Боре и Живке Вујић. Очекивали су да добију стан, а и то се, по обичају, отезало, продужавало, док се најзад нису уселили у повећи стан у Булевару Црвене армије 126.